

## ΚΗΡΥΓΜΑ

Τὴν αὐγὴν ἢ τὸ δειλινὸν  
ξέρω κάποιον πειρινὸν  
ποῦ τρανὰ θὰ διαλαλήσῃ  
τὴν ἀνατολὴν ἢ τὴν δύσιν.

Ἄπ' τὸ λόγγο, ἅπ' τὸ θουνὸ  
θὰ σκορπίσῃ ἀλαργινὸ  
στὶς πλαγιὰς τοῦ λόφου του,  
ὅτ' αἰωρὶα, στὶς χῶρες κάτω.

Κι' ὁ σκυφτὸς ὁ δουλευτὴς  
κάπου σκάφτιονας τὴ γῆς  
θὰ σκουπίσῃ τὸν ἰδρῶ του  
καὶ θὰ κάνει τὸ στανρό του.

X. STRICH

CURIËL BUYSSE

## ΤΟ ΑΛΟΓΟ

Ἡ σκηνὴ ἦταν συντομή καὶ — αὐτὸ εἶναι, σίγουρα, παραδοξολογία — μαζὶ καὶ πολὺ ἀργοκίνητη καὶ πολὺ γοργή.

Μὲς στὴ μέση τοῦ νεοστρωμένου δρόμου τρία παιδάκια κυλιόντουσαν, παίζοντας, μὲς στὸν κίτρινο ἄμμο. Θαρρῶ πῶς τὰ βλέπω ἀκόμα αὐτὴ τὴ στιγμή μπροστά μου, καὶ μοῦ φαίνεται πῶς θὰ τὰ βλέπω πάντοτε, καθὼς πάντοτε θὰ θυμᾶμαι τὴ σκηνὴ πού ἀκολούθησε. Τὸ ἓνα ἦταν ἓνα κοριτσάκι ἑπτὰ ὡς ὀχτὼ χρόνων, μ' ἓνα προσώπκι ροδοκόκκινο, μὲ κάτι μεγάλα ἀθῶα γαλανὰ μάτια, μαλλιά κατὰμουρα καὶ πυκνὰ πού κρεμόντουσαν ἀταχτα στὸ λαιμὸ του καὶ τὰ μίγούλά του· τῆλο ἓνα μαγκάκι τεσσάρων ὡς πέντε χρόνων, χοντροουλό, κόκκινο καὶ ξανθό, ἓνας κοντορεβιθοῦλης χωμένος μέσα σ' ἓνα μπαλωμένο πανταλονάκι, πάρα πολὺ φαρδὺ καὶ πάρα πολὺ ψηλὸ, πού τὸ κρατοῦσαν ψηλὰ κάτι τριμμένες τιράντες, ἔτσι πού κόντευε νὰ φτάνει ὡς τοὺς ὤμους του· καὶ τὸ τρίτο ἓνα μικρούλι, δίχως ἡλικία, μὲ φουστανάκια, καθισμένο καταγίς, ἓνα ἀγαθὸ μωρὸ μὲ μεγάλα μάτια δίχως ἔκφραση, καὶ κατσαρὰ ξανθὰ μαλλιά.

Δὲν ξέρω τί παίζανε. Θαρρῶ τίποτα· ἀνακάτευαν τὸν ἄμμο μὲ τὰ γεράκια τους τὰ λερωμένα, κυλιόντουσαν μὲς στοὺς ἡλίους, καὶ χαιρόντουσαν σὰ μικρὰ ζῶα τοῦ ἀέρα τὴν ἀνοιξιάντικη γλῶσσα. Κανένας δὲν ἦταν ἐκεῖ γιὰ νὰ τὰ προσέχει· τὸ μικροσκοπικὸ χωριουδάκι φαινότανε βυθισμένο σ' ἓνα μακάριο μεσημερινὸν ὕπνο, τὰ λιγοστά του κάτασπρα ἀσβεστωμένα σπιτάκια σὰν ἀπολησμονημένα δεξιὰ κι ἀριστερὰ τοῦ ἴσιου κι ἀτέλειωτου δρόμου, τοῦ φυτεμένου μὲ δυὸ δεντροσειρὲς ἀπὸ δῆξες.

\* \* \*

Καθισμένος στὸν ἴσιο, μπρὸς ἅπ' τὸ ἓνα καὶ μόνο μαγαζὶ τοῦ χωριοῦ, ἤμουν κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος μισοναρκωμένος, κουρασμένος ἅπ' τὴ μακρινή μου πορεία μὲ τὸ ποδήλατο. Εἶχα τρέξει, ἐκείνη τὴν ἔξοχη καὶ θερμὴν ἡμέρα τοῦ Μαγιοῦ, καμιά σαρανταριὰ χιλιόμετρα· κι' εἶχα νὰ κάνω ἀκόμα ἄλλα τόσα γιὰ νὰ φτάσω στὸ

τέμα τῆς ἐκδρομῆς μου. Ἦμουν μισοκοιμισμένος κι' ἐνωθὰ μιὰ γλῶσσα νὰ μοῦ πλημμυράει ὅλο μου τὸ κορμί, μὲ τὰ μάτια κλειστά, κρατώντας μιὰ μικρὴν ἐγγλέζικη πίπα στὸ στόμα, ἅπ' ὅπου κάθε τόσο φραβοῦσα μιὰ τοῦφα ἀπὸ καπνὸ. Κοντὰ μου ἦταν γεμμένη ἢ καλὴ μου μηχανή, ὁ γρήγορος τοῦ δρόμου σύντροφός μου.

\* \* \*

Ξάφνου στριγγὲς φωνὲς τρόμου μὲ ξεπέταξαν ἀπὸ τὴ νάρκη μου. Μ' ἓνα πῆδημα βρέθηκα ὀρθός, καί, σὰν τὴν ἀστραπή, εἶδα ἓνα θέαμα πού μ' ἔκανε νὰ κερῶσω ἅπ' τὸν τρόμο καὶ νὰ μείνω σὰν καρφομένος στὴ θέση μου.

Στὸ δρόμο, ἀκριβῶς μπροστά μου, στὴν ἴδια θέση πού λίγο πρωτύτερα παίζανε τὰ παιδιά, περνοῦσε ἓνα ψηλὸ καὶ βαρὺ κάρρο, σκεπασμένο μ' ἓνα μαῦρο χοντρόπανο· ἓνα μεγάλο καστανὸ ἄλογο τὸ τραβοῦσε δίχως θόρυβο καὶ μὲ μαλακωμένους ἅπ' τὸν ἄμμο τρανταγμούς. Καὶ μὲ μιὰ ματιά, σὰν κάτω ἅπ' τὴν ἀναλαμπὴ μιᾶς ἀστραπῆς, ἐνῶ μὲ τρεμάμενα χέρια ἔσφιγγα τὰ μιλίγγια μου καὶ κρατοῦσα τὸ στόμα ἀνοιχτὸ ἀπὸ τρόμο γιὰ νὰ φωνάξω, δίχως νὰ μπορῶ νὰ βγάλω τὴν παραμικρὴ φωνή, εἶδα τὸν ἄμαξά νὰ κοιμᾶται ξαπλωμένος μὲ τὴν κοιλιά πάνω στὸ μαῦρο πανί, τὰ δυὸ μεγαλύτερα παιδιὰ, τὸ κοριτσάκι καὶ τὸ γόβρι νάχουν τραβιχτεῖ στὴν ἄκρη, καὶ τὸ μικρὸ, τὸ μωράκι, νάχει μείνει μόνο στὴ μέση τοῦ δρόμου, καθισμένο καταγίς, δίχως συνείδηση τοῦ φριχτοῦ κιντύνου. Δὲν εἶχα προφτάσει οὔτε νὰ κινήθω ἅπ' τὸν τόπο μου, ὅταν τὸ βαρὺ ἄλογο βρισκόταν ἀπάνω του!

Ὅμως ὄχι... δὲν ἦταν ἀπάνω του... ἴσια ἴσια τὴ στιγμή ὅπου νόμιζα πῶς θάντικρυζα τὸ παιδί φριχτὰ συντριμμένο, εἶδα τὸ καλὸ ζῶο νὰ σταματᾷ γιὰ μιὰ στιγμή, νὰ κατεβάξῃ τὸ κεφάλι του πρὸς τὸ παιδί, σὰ γιὰ νὰ τὸ μυριστεῖ, κ' ὕστερα, ἀνοίγοντας τὰ μπροστινὰ καὶ τὰ πεινὰ του πόδια, νὰ περνᾷ ἀπὸ πάνω του μὲ τὸ κάρρο, δίχως νὰ τὸ ἀγγίξει.

\* \* \*

Ξεφωνητὰ τρόμου, φασαρία, πόρτες πού ἀνοίγουν ὀρμητικά, τὰ γόβρι καὶ τὸ κοριτσάκι τρῶνε μπάτσους κι' οὐρλιάζουν καὶ μιὰ γυναῖκα τρέχει, ἄσπρη σὰν πανί, ἀναμαλλιασμένη, σὰν τρελλὴ καὶ σηκώνει, ἀνέγχιτο τὸ παιδί. Τότε ὁ ἄμαξας, πού ξυπνᾷ ἅπ' ὅλο αὐτὸ τὸ θόρυβο, πηδάει ἅπ' τὸ κάρρο του καί, κοιτάζοντας γύρῳ του, καταλαβαίνει τί ἔτρεξε καὶ ἀρχίζει νὰ μαστιγώνει μ' ὅλη του τὴ δύναμη τὸ ζῶο του, ξεστομίζοντας φριχτὲς βλαστήμιες κι' ἀναθεματισμούς.

Τότε μόνο μπαίνω καὶ γὼ στὴ μέση. Πετιέμαι μὲ δάκρια στὰ μάτια. Μοῦ φαίνεται πῶς θὰ τότε στραγγάλισω αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο. Ὅμως πρὶν ἀκόμα τὸν πιάσω, χωρὶς κι' ἐγὼ νὰ καταλάβω πῶς ἔγινε αὐτό, κι' οὔτε πῶς ἦταν δυνατό νὰ γίνει, γίνομαι ἡσυχος, εἰμαι ἐντελῶς ἡσυχος. Καὶ μὲ φωνὴ γλυκεῖα, γεμάτη καλωσύνη, τοῦ λέω, πιάνοντάς τον φιλικὰ ἅπ' τὸ μπράτσο:

— Φίλε μου, μὴν τὸ γτυπᾷς πὰ τὸ ζῶο. Ἐλα πὸ καλὰ νὰ πιεῖς μαζὶ μου ἓνα ποτηράκι.

Γνωρίζει καὶ μὲ βλέπει, παύει νὰ χτυπᾷ, μοῦ εἰσχεῖ ἓνα δύσπιστο βλέμμα πού ἀκόμα ἀστράφτει ἀπὸ